Krisztinavárosi Harangszó

A Krisztinavárosi Plébánia lapja 100. SZÁM 2022. SZEPTEMBER

„Teremtő Lélek, jöjj közénk!”
„Veni, Creator Spiritus!”

Az új tanév kezdetén a Szentlelket hívó himnuszt énekeljük mi is Egyházunkkal együtt, amit Pünkösdkor, szentségek kiszolgáltatása előtt, valamint lelkigyakorlatok és tanítások kezdetekor szoktunk énekelni. Régi szokás szerint első versszakát térdelve énekelték.

A Szentlelket már Krisztus ígérte Védelmezőnknek, akit Pártfogónknak nevez. A Lélek maga az a Kenet, aki minket Isten templomává szentel. A Szentlélek a tervek végrehajtója, ezért „ujj” az Isten jobb kezén. Ő nyitotta meg pünkösdkor a félénk apostolok száját, és azóta is az igazság hirdetésére ihleti az Egyházat. A himnusz a Szentlélek megvilágító és megerősítő kegyelméről szól, aki az igazi béke megteremtője; ennek jele a pünkösdi nyelvcsoda.

Imádkozzuk mi is alázattal Egyházunkkal együtt, hogy részesei lehessünk mindannak a kegyelemnek, amivel Isten megajándékozni akar bennünket az új tanévben.

Tampu-Ababei József
plébános

(1) Teremtő Lélek, jöjj közénk,
híveid szívét látogasd,
töltsd malaszttal a lelkeket,
kiket hatalmad alkotott!

(2) Te, kit Védőnek mondanak,
s mellénk a magas ég adott,
Tűz, élő Forrás, Szeretet,
te lelkek lelki olaja!

(3) Ajándékoddal hétszeres!
Te ujj az Isten jobb kezén!
Atyának ígért szózata,
ki ajkainkat megnyitod!

(4) Érzékeinkbe gyújts Te fényt,
szívünk szerelmed töltse be,
s mi bennünk testi gyöngeség,
örök erőddel izmosítsd!

(5) Ellenségünket űzzed el,
a békét tüstént hozd közel,
előttünk járva, mint Vezér,
kerüljünk mindent, ami árt.

(6) *(Meghajolva:)*
Általad tudjuk az Atyát,
s ismerjük, adjad, a Fiút,
s ki kettejüknek Lelke vagy:
tebenned higgyünk végtelen! Ámen.

Hívogató

Október 2-tól minden szentmiséhez kapcsolódva elimádkozzuk a *rózsafüzér*t, **kedden és szerdán** a reggeli szentmisét követően, **8:30-tól**, **csütörtöktől vasárnapig** az esti szentmisét megelőzően **17:30-tól**.

Október 6-án 12-20 óráig *elsőcsütörtöki szentségimádás* lesz templomunkban. Ennek keretében 17 órakor rózsafüzért imádkozunk, és 18 órakor, ahogy minden más csütörtökön is, szentmise lesz.

Október 8-án, szombaton 9:15-kor kezdődik *Krisztinás nap*unk, kivételesen nem a Krisztinavárosban, hanem a Ferenciek terén, az Alcantarai Szent Péter- (ismertebb nevén belvárosi ferences) templom előtt. A zarándoklattal egybekötött, *Rétől Réig* címet viselő közösségi napra külön cikkben is hívogatjuk a kedves Testvéreket. Kérjük, hogy jelezzék jelentkezési szándékukat, hogy a programokat ennek megfelelően tudjuk tervezni.

Október 19-én, szerdán 19:30-kor kezdődik a *Krisztinavárosi este* plébániánkon.

November 1-je, kedd, *mindenszentek ünnepe* parancsolt ünnep, **reggel 8 és este 6 órakor** lesz szentmise templomunkban. Másnap, halottak napján is ugyanígy lesznek szentmisék.

November 3-án 12-20 óráig *elsőcsütörtöki szentségimádás* lesz templomunkban. Ennek keretében 17 órakor rózsafüzért imádkozunk, és 18 órakor, ahogy minden más csütörtökön is, szentmise lesz.

November 16-án, szerdán 19:30-kor kezdődik a *Krisztinavárosi este* plébániánkon.

Idén **november 27-én** lesz *advent első vasárnapja*. Hagyományainkhoz híven az *adventi koszorú gyertyáinak meggyújtásá*ra a szombati, előesti miséken kerül sor, az elsőre **november 26-án a 18 órakor kezdődő szentmise keretében**. Vasárnap délelőtt pedig megtartjuk hagyományos jótékonysági vásárunkat a templom melletti parkolóban.

Az adventi roráte szentmisék hétfőtől péntekig 6:30-tól kezdődnek templomunkban, az első szentmise november 28-án, hétfőn reggel lesz. Adventben hétfőnként is lesz szentmise templomunkban.

December 1-jén 12-20 óráig *elsőcsütörtöki szentségimádás* lesz templomunkban. Ennek keretében 17 órakor rózsafüzért imádkozunk, ahogy minden más első csütörtökön is.

December 8-án, csütörtökön a Szűzanya szeplőtelen fogantatását ünnepeljük, 6.30-kor szentmisével, illetve 18 órakor szentmisével és a szobornál végzett litániával.

December 24-én a hagyományoknak megfelelően *éjféli szentmise* lesz templomunkban

December 25-én, karácsonykor, ami ezúttal vasárnapra esik, **9, 11 és 18 órakor** lesz szentmise. **December 26-án**, karácsony másodnapján, Szent István első vértanú ünnepén **8 és 18 órakor** lesz szentmise templomunkban.

Plébániánk mise- és szertartásrendje, a hittanórák rendje és további programjai megtalálhatók a Google-naptárunkban is, amely plébániánk holnapján is elérhető, a Naptár menüre kattintva.

Krisztinás napunk – zarándoklat Rétől Réig október 8-án

„Az Anya oltalmában időzik az Atya Bölcsessége”

A Krisztinavárosi Harangszó júniusi számában már jeleztük, hogy Krisztinás napunkat idén kicsit másképp, zarándoklattal egybekötve szervezzük meg. A Rétől Réig címet választottuk, tisztelegve kegyképünk Madonnája és az észak-olaszországi Re falucskában található eredetije előtt. Szerencsénk, hogy a belvárosi ferences templom egyik oldalkápolnája is rejt egy másolatot, így zarándoklatunkat onnan indulhat. Kegyképünk felirata – melynek megnézésére buzdítottam a júniusi cikkemben, s kíváncsi lennék, hányan nézték meg – *„Az Anya oltalmában időzik az Atya Bölcsessége”*. A kegyképünkön Szűzanyánk ölében tartja gyermekét, s felvetődött bennem a kérdés: mi érezzük-e oltalmát, Isten gyermekeiként védő szeretetét? Érezzük-e kéréseinknél, fohászainknál Égi Édesanyánk közbenjáró szerepét, erejét? Zarándoklatunk során átélhetjük, megerősíthetjük magunkban Szent-Gály Kata sorait: *„Jézus nemcsak helyet készít nekünk a mennyben, hanem édesanyát is ad, hogy egészen otthon érezzük magunkat.”*

Otthoni földön zarándokolunk, Pestről Budára, nem túl hosszú távot. Hét megállót, elmélkedési-imádkozási pontot terveztünk. Reméljük, minél többen csatlakoznak közösségkovácsoló együttimádkozásunkhoz, csendes vonulásunkhoz, ahogy már a korábbiakban jeleztük, akár babakocsival is. A kezdés és a mise időpontja pontos, a többi időpontot irányadóként írjuk, hogy megteremtsük bármely ponton a csatlakozás lehetőségét.

9:15 kezdés a Ferenciek terén a templom előtt, kegyképünk rövid története
9:30 a ferences templom kápolnájában elmélkedés, imádság
9:50 a belvárosi Nagyboldogasszony-plébániatemplomnál elmélkedés, imádság
10:20 Erzsébet királyné szobránál elmélkedés, imádság
10:40 a tabáni templomnál elmélkedés, imádság
11:00 a tabáni keresztnél elmélkedés, imádság
11:20 a Nepomuki Szent János-szobornál elmélkedés, imádság
11:40 az Immaculata szobornál elmélkedés, imádság
12:30 szentmise a mi templomunkban

A szentmise után, 13:30–15:00 között agapét tervezünk, ahová reménykedve várunk finom süteményeket.

A továbbiakra változatos programokkal készülünk:

14:00 órától gyerekprogramok a cserkészek szervezésében

15:00 órakor Mahimai Raj, 2011 óta hazánkban szolgáló indiai atya előadása az Indiában élő keresztények helyzetéről

16:00–17:00 óráig moldvai csángó táncház, ahol megtapasztalhatjuk az együtt-táncolás örömét

Zarándoklatunk útvonalterve plébániánk honlapján és Facebook-oldalán látható. Ugyanitt található a jelentkezési lap is, melynek kitöltését megköszönjük. Jelentkezni a sekrestyében is lehet.

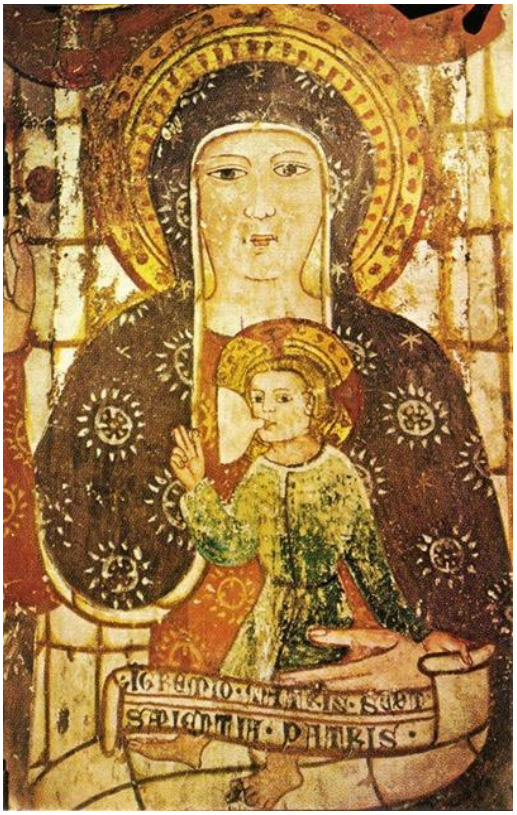

Az eredeti kegykép az észak-olaszországi Re kegyhelyén

Olyan jó lenne, ha ezen a napon mind többen együtt lehetnénk. Október 8-ára azért is esett a választásunk, mert Magyarok Nagyasszonyának ünnepe. A Magyar Katolikus Lexikon így ír erről: *„Tisztelete Szent István király felajánlásával együtt kezdődött. Ennek tanúja a lebontott esztergomi Porta Speciosa homlokzati freskója, mely a Hartvik-legenda hatását tükrözi: 'a szent király szemét és kezét a csillagok felé emelve, így kiáltott föl: Mennyek Királynéja, a világ dicsőséges megújítója, a Te oltalmadba, a Te legmagasabb könyörgésedbe ajánlom a szent egyházat püspökeivel és papságával, az országot előkelőivel és népével, mindnyájunknak búcsút mondva, a Te kezeidbe ajánlom lelkemet."* Az ünnepet a millennium évében a Szentszék, mint nemzethez kapcsolódó ünnepet szentesítette. XIII. Leó pápa 1896. október második vasárnapjára engedélyezte, majd X. Piusz október 8-ai dátumot határozott meg. Ettől kezdve ekkor ünnepeljük Szűz Máriát, a Magyarok Nagyasszonyát, Magna Domina Hungarorumot, Patrona Hungariaét.

E több évszázados hagyomány, tisztelet nyomán gondoltuk szépnek az október 8-ai dátumot zarándoklatunkra. Összekötöttük a Krisztinás napunkkal, ezúttal a hangsúlyosabb lelki program felé terelve azt. Az eddigi Krisztinás napokon a tapasztalatok alapján túl sok volt a választási lehetőség, s igen megerősödött az előadás-fogyasztási szemlélet. Reméljük, ez a zarándoklat a résztvevők számára lelki elmélyülést jelent, s közösségi élményként a plébániánk hívei együvé tartozás iránti igényének megerősítését szolgálja.

A szervezők (Arató Domonkos, Beöthy Cecília nővér, Bogár Edit, Horváth Adrián, Palugyay-Masát Miklós, Réder Kristóf) nevében írta: Csermák Judit

A gondviselés kezében

2022. június 24. 14 óra 30 perc. A találkozó időpontja, azaz lett volna… A gyerekek valóban meg is érkeztek már, izgatottan várták az indulást és keresték vezetőiket, akiknek jelenlétét egyelőre még csak egy otthagyott hátizsák és egy római kartonpajzs jelezte. A szomszéd plébániaépületben ezalatt a nyomtató fáradhatatlanul zakatolva nyomtatta az esti imafüzetek végeláthatatlannak tűnő 16 példányát. Jómagam egyre idegesebben pillantottam a telefonom kijelzőjére: „a vonat 40 perc múlva indul és a jegyek még meg sincsenek véve…” Hiába szuggeráltam a nyomtatót, az továbbra is méltóságteljes lassúsággal adta kezembe az újabb példányt, a hatodikat. Az idegtépő várakozást egy hívás szakította meg. Mint kiderült, Márkék is még csak valahol a Naphegy derekánál jártak. Újabb öt perc elteltével lélekszakadva robogtam ki a plébánia épületéből az épp dolgozó munkások rosszalló tekintetei közepette. A szülőktől való sietős búcsúzkodás és egy kis futás után sikerült elérni a buszt, ahova nem kis lármával a római pajzzsal az élen mind fel is furakodtunk… azaz majdnem mind: ugyanis Márknak még vissza kellett rohannia az otthon hagyott méta ütőért. A Keleti pályaudvaron versenyfutás indult meg a jegyekért. Bár bölcsen kigondoltuk, hogy milyen jó és gyors online, MÁV App-on jegyet vásárolni, ám azzal nem számoltunk, hogy egyszerre csupán kilenc jegyet lehet egyben megvenni, és mi 12-en voltunk. A fizetésgomb megnyomását a vonat indulását jelző füttyszó kísérte, közben Márk is megérkezett és igyekezett felterelni a gyerekcsapatot a vonatra. No igen, a vonat.. Ahogy az várható volt a két ütemben vett jegyek a vonat két ellentétes végén levő kocsikba szóltak. Az induláskor még bíztunk abban, hogy hátha nem lesz sok utas, vagy el tudjuk a helyjegyeket cserélni, ám Kelenföldre érve a dühödt utazóközönség kiebrudalt minket frissen foglalt helyeinkről. Így történt, hogy a csoport fele a két kocsi közti „privát szaunában” utazott Győrig, nem kicsit élvezve a kalandos utazás izgalmait. Répcelaknál három percünk lett volna a csatlakozást elérni, ahogy az várható volt a kánikulában 10–20 perc késéssel érkeztünk, így csupán a busz hűlt helye fogadott minket, illetve a felismerés, ma már több busz nem megy Csapodra, ahol a táborunk volt.

Rövid tanakodás után hátizsákokkal nekiindultunk a főút mentén a 17 km-re fekvő szállásunkig. Az öt perc után nyilvánvaló volt, hogy ha nem kapunk fuvart, nemhogy a szállást, de a falu végét se fogjuk elérni. Így adtuk stoppolásra a fejünk. Tíz perc sem telt el, egy anyuka állt meg mondván: „ő nem tud minket elvinni, mert edzésre viszi a fiát, de intézkedik, mi csak maradjunk ott, ahol vagyunk”. Nemsokára rá vissza is tért, hogy úton van a

fuvar és hozott nekünk édességet, hogy addig se éhezzünk, majd elhajtott. Alig ocsúdtunk fel a meglepetéstől, egy újabb autó gördült be, melyből 15, frissen vett üdítőt nyújtottak át nekem, hogy küldik a táborozóknak szeretettel. A mondatot már alig tudta befejezni, mivel abban a pillanatban egy 18 fős minibusz dübörgött be mellénk, ahonnan a sofőr integetett, hogy bizony ő miértünk jött. Így indult az idei hatnapos ministránstábor…

Hogy miért nyúlt ilyen részletesre a bevezető? Mivel kicsiben leírta mindazt, ami utána hat napon keresztül velünk történt. Bár készültünk, szerveztünk; számtalan váratlan helyzet adódott, nem minden úgy alakult, ahogy terveztük, ám ilyenkor mindig ott volt a Gondviselés, amely elrendezte a dolgokat, és még annál is kalandosabbá alakította a táborunkat, mint ahogy azt mi eredetileg elképzeltük.

A tábor keretmeséje az ókori Róma volt. Az eltervezett császári bevonulásból római felkelés lett, a gyerekeknek szánt légiós szerep átalakult harcias pannon barbárokká, akik a császár menesztését és demokráciát akarták. Az első napra tervezett éjszakai túrán egy rossz lekanyarodás következtében egy birkatelepen kötöttünk ki, ahonnan hazatérve a rövid tábortűz is egy hatalmas bulivá terebélyesedett a jó hangulat következtében. A második nap egy vetélkedő keretében a gyerekek két csoportban bebarangolták a falut, ahol bár sok emberrel nem találkoztak, de ügyesen feltalálták magukat a feladatokat illetően: így esett, hogy bár eredetileg a fiúknak kellett volna egy helybéli lánynak virágot adniuk, helybéli leány híján egy szép ló kapta, azaz inkább ette meg a virágot egy útba eső tanyán. Mivel hárman másnap haza kellett, hogy térjenek a táborból, búcsúzóul az ottmaradók egy meglepetés meseerdővel készültek nekik. A leszálló sötétben a környező erdőt hangfalból ugató vérfarkasok, lepedős szellemek, fekete maszkban baltával kóborló kísértetek „lepték el”. Vasárnap és hétfőn került sor a gallok elleni nagy „hadjáratra”, azaz a kétnapos portyára a Sopron környéki erdőkben, melynek végcélja a Sopronban található strand lett volna. Az első nap még el is értük a kinézett rétet, ahol a rakott krumpli már hagyománnyá vált sütése után aludtunk sátorban és a szabad ég alatt kiterített ponyván. Másnapra bár elindultunk a kinézett célhoz (onnan ment volna busz a strandra) az első emelkedő után egyértelművé vált, hogy odaérni esélyünk sincs, pláne úgy, hogy még fürödni is legyen időnk. Ezen a

ponton annyiban voltunk szorultabb helyzetben, mint első nap, hogy az erdő közepén stoppolni is lényegesen bajosabb… Pár telefonálás, és vezetői kupaktanács után kiderült, hogy egy ismerős épp ráér Sopronban, így el tud vinni minket a strandig, ha kigyaloglunk a legközelebbi betonútig. Ez megmentette a napi programot. 1,5 óra sem telt bele, és az addig fáradt, lázadás szélén álló „légiósok” már vállvetve próbálták a vezetőiket és egymást a strandon levő stégről a vízbe juttatni. A túra és a strand megtette a hatását, aznap nem nagyon kellett már a lefekvést sürgetni, még az addigi estéken oly aktív lányszobában sem. Az utolsó teljes napunk vízi csatával – sorversenyekkel – és egy fejedelmi lakomával telt, melyet egy meseerdővel egybekötött tábortűz zárt le.

A keretes szerkezet szabályait követve a hazaút is tartogatott izgalmakat. A hosszúra nyúlt tábortűz után sikeresen elaludtam a buszon, amiből felriadva véletlenül egy faluval korábban vezényeltem leszállást. A vonat húsz perc múlva érkezett volna Répcelakra… A szállásadónk, aki a csomagjainkat elvitte az állomásra, Formula-1-be illő sebességgel jött értünk a furgonjával, amelynek csomagterében kucorogva 12-en reménykedtünk, hogy még elérjük a vonatot.

15 óra 19 perc, a jegyek nyomtatása elkezdődött… A vonat indulása 15 óra 21 perc. Tiszta dejavu. A jegyek felét már kiadta a gép, amikor hallom, hogy a vonat érkezését bemondták. 10…11… Az utolsó jegyet már valósággal én rángattam ki a gépből és lélekszakadva rohantam a peronra… Az ajtó csukódik, füttyszó, elindultunk!

A kétórás hazaút remek alkalom volt, hogy leülepedhessen mindaz, ami az addig eltelt hat napban történt velünk. Az örömök, kalandok, élmények. Nézve a még fáradtan is megállás nélkül csacsogó gyerkőcöket, újra előjöttek a tábortűz körüli mókázások, vagy ahogy a jéghideg forrásvíznél egymást locsoltuk fürdés gyanánt a portyán, de felelevendtek a korábbi évek táborai is. Amikor még csak hat táborozóval négy évvel ezelőtt ugyanígy döcögtünk hazafele a Balatonról. A kezdeti aggodalmak, éjszakába nyúló vezetői megbeszélések. Az így egymást kergető, cikázó emlékek hirtelen nagyon szíven ütöttek. Amit akkor éreztem azt talán úgy lehetne összefoglalni: hála és öröm. Öröm volt látni, hogy micsoda csodálatos csapat lettek, jó volt nézni a tőlem két székkel odébb kimerülten alvó Márkot és Marcit, akik elképesztő segítséget jelentettek a tábor során, és akik idéntől már fővezetőként lesznek jelen a csapatban. A nosztalgikus hangulatnak az érkezés vetett véget. Így érkeztünk haza a parkolóba, ahol a szülők már vártak is minket. Ezúton is szeretném megköszönni Palugyay-Masát Miklósnak a táborban nyújtott segítséget, és ez a köszönet szól a teljes ministráns szülői közösségnek is, akik lassan egy fél évtizede segítenek minket vezetőket támogatásukkal, szeretetükkel. Végül pedig – bár a balszerencse folytán idén csak lélekben tudott velünk lenni – nagyon köszönöm Zsófinak is a sok segítséget és kiapadhatatlan kreatívabbnál kreatívabb ötleteit (maga a tábor római keretmesés ötlete is tőle származik), melyekkel az idei és az elmúlt táborokat is felejthetetlenné tette.

A 2021/22-es év, a tábor és a róla szóló beszámoló is véget ért, a tábordal zárósoraival búcsúzok:

„Eképp folyt le a táborunk, hollári lárihó,
Jövőre is visszavárunk, hollári lárihó!”

Morvai Gábor

Vikingek földjén

2022 nyarán Keszthelytől nem messze, egy vadregényes erdő mellett vertük fel cserkészcsapatunk sátrait. Mint minden évben, idén is tematikus tábor várt minket a Balatontól nem messze épült táborhelyen. A keretmese a természetközeli, vad és féktelen vikingek világára épült, ennek megfelelően altáboraink egy-egy kolóniát képviseltek. A sátrak felállítása és a kisebb tábori építmények, mint például a kézmosók, kukák és hirdetőtáblák elkészítésével bele is vágtunk a tíznapos viking életbe. Az első nap gyorsan elszaladt, munkától fáradtan, de a másnapi programoktól izgatottan aludni tértünk.

A második napon már kora reggel, a reggeli után nekiláttunk csinosítgatni a táborhelyünket. Hamarosan már állt is a táborkapu, a keresztek és a tábori zászlók, így sor kerülhetett a hivatalos tábormegnyitóra.

A táborainknak vannak állandó programjai. Ezek egyike az őrsi főzés, amikor minden őrs saját magának készít ebédet. Idén is kitettek magukért a kolóniák: többek között készült csirkepaprikás, gyros, rizseshús és hasonló finomságok. Szintén állandó program a lelki délután, amikor egy pap látogat el a táborba, akivel beszélgethetünk Istenről és a hittel, hitünkkel kapcsolatban oszthatjuk meg élményeinket, tapasztalatainkat. Az őrsi tüzek sem maradhatnak ki a sorból: ezeken az estéken az őrsök maguknak raknak tüzet, az őrstagok egymás társaságában töltik az időt, beszélgetnek és pillecukrot sütnek. Ezzel a három programmal gazdagabban tértünk nyugovóra a harmadik nap estéjén.

A tábor negyedik napjának délutánján a nagytábor altábora kétnapos portyára indult volna, ha nem kap el minket a nyár legnagyobb vihara, ami a sátrainkba kényszerített, ahol énekléssel és beszélgetéssel töltöttük a délutánt. Szerencsére estére az eső elállt, amit tűzrakással ünnepeltünk meg, szórakoztató programokkal zárva ezt az eső áztatta napot.

Másnap végül útra keltünk, de nem csak mi, mert velünk együtt a középtáborosok is elindultak saját portyájukra. Az út során bejártunk hegyeket-völgyeket, jártunk kilátónál és patakoknál. Eközben rengeteget beszélgettünk és nevettünk, és a portya során többször is kereszteztük egymás útját a középtáboros cserkészekkel. A nap végére elértük azt a helyet, ahol az éjszakát szerettük volna tölteni. A tűzgyújtási tilalom miatt azonban nem tudtuk megmelegíteni a vacsoránkat, és mivel már fogyóban volt a hideg ételünk, a vezetőink pizzával leptek meg minket, ami a legjobb dolog, amit csak el lehetett képzelni egy egész napos gyaloglás után. A portya legszebb és egyben legizgalmasabb része minden évben a szabad ég alatt való alvás. Ez az idén sem volt másképp.

A következő napon aztán ismét útnak indultunk, vissza a tábor felé. Viking őseinkhez méltóan, fenséges lakomával kezdtük a reggelt, kaláccsal, Nutellával, kakaós csigával és minden földi jóval. Az étkezés mindenkit feltöltött energiával, amire szükségünk is volt, hogy a gyaloglás közben neki tudjunk állni megírni a portyabeszámolónkat a tábor többi lakójának. Utunk a Balaton mellett haladt el,

így ha már úgyis arra jártunk, fürödtünk is egyet egy eldugottabb partszakaszon. E kitérő után felfrissülve értünk vissza a táborba, ahol a nap hátralévő részét pihenéssel, ejtőzéssel töltöttük. Este újra tábortűz ragyogta be az éjszakai égboltot, ahol a szokásos tábori játékok mellett minden altábor előadta portyabeszámolóját.

A vasárnap minden táborban a családi nap ideje, ilyenkor a szülők, hozzátartozók meglátogathatják a tábort, valamint a kistáborosok ötnapos tábora is ekkor ér véget. Erre a napra a táborvezetés mindig nagyon érdekes kézműves programokkal készül: karkötőcsomózással, hajfonással, tűzrakással, kürtőskalácssütéssel stb. A foglalkozások után a tábor összes résztvevője a vendégekkel együtt részt vesz egy misén, amelyet a szabad ég alatt, az erdőben szoktunk megtartani. A környezetnek, a természet közelségének hála ezek a misék mindig nagyon meghittek, felemelőek. A szülők és a kicsi cserkészek távozása után a táborban maradottak számára megkezdődik az esti programok csúcspontja, a táncház. Ilyenkor különféle néptáncokat táncolunk párokba vagy közös körbe rendeződve. Ez az este mindig nagyon vidám hangulatban telik, ekkor mindenki felszabadultan táncolhat és élvezheti az éjszakát.

Az éves táborok kihagyhatatlan programpontja a hadi játék. Ez az idén sem volt másképp: a viking hagyományokhoz hűen csapatokba szerveződtünk és megidéztük az északi kereskedő nép világát viking árukkal. A cél az volt, hogy a csapatok a lehető legtöbb pénzt gyűjtsék össze az árucikkek cserélgetésével. Ezek a játékok mindig tele vannak izgalmas, vicces pillanatokkal, amikor is a csapatok egyik állomásról a másikra rohanva vetélkednek egymással, hogy melyikük tud több portékára szert tenni. A hadi játékok mellett a cserkésztáboroknak van még egy elengedhetetlen kelléke: a számháború. Természetesen ez az idén sem maradt el. A játékban két csapatba rendeződve próbáltuk a másik csapat zászlaját megszerezni rengeteg vicces megoldást alkalmazva. A játék mindannyiunkat arra ösztönzött, hogy a lehető legjobbat és legtöbbet hozzuk ki a csapatmunkából.

Ha ennyi izgalom nem lett volna elég, akkor még előttünk állt a táborok egyik legizgalmasabbnak tartott programja, a fiú-lány nap. Ezen a napon a lányok és fiúk két formában is „összecsapnak” egymással: először játékos formában, mint például a puszicsata, majd később egy kicsit komolyabb témáról beszélgetnek. Az idei évben a beszélgetés középpontjában a kapcsolatok témája állt, amelynek tematikáját először különböző előadásokkal járták körbe a szervezők, utána pedig a felmerülő kérdések nyomán megvitattuk a témához illeszkedő gondolatainkat, tapasztalatainkat.

A tábor végét jelző zárótüzet az idei évben a legidősebb őrsök tartották. Miközben ropogott a tűz, az őrsök tagjai elmesélték az elmúlt években megélt legjobb emlékeiket, amelyeket a cserkészeten keresztül tapasztaltak meg, a vezetőiknek pedig gyönyörű köszöntőket mondtak a nevetésekkel, rengeteg élménnyel, szeretettel, kirándulásokkal és tanulással töltött évekért. A tábor záróvacsorájára, a „lakomára” a konyhában tüsténkedő roverek idén saslikot és sült krumplit készítettek. Az utolsó éjszaka mindig különleges és tele van kiváltságokkal: ilyenkor a tűz körül aludhatunk és addig maradhatunk fent, amíg el nem nyom bennünket az álom. Ilyenkor mindig nagyokat beszélgetünk, miközben eszegetünk, melegszünk a tűz körül és élvezzük a tábor utolsó éjszakájának minden pillanatát.

Az utolsó nap minden évben a táborbontásról szól, közben pedig felidézzük a feledhetetlen élményeket, amelyeket az eltelt tíz nap alatt kaptunk és valószínűleg évek múlva is emlegetni fogunk. Ahogy a többi, már elmúlt és jövőbeli táborét is. Amíg világ a világ.

Rieder Flóra

Közösségben lenni, közösséggé válni

Közösség (főnév): Együtt tevékenykedő emberek, akik osztoznak egymással életükben, munkájukban, eszméikben, céljaikban, törekvéseikben. Az embernek jó, ha egy közösséghez tartozik. Egy közösség ereje az egyetértésben rejlik. (in: https://wikiszotar.hu/ertelmezo-szotar/Közösség)

…és más helyen: A szellemi, lelki közösség legerősebb formájában valamilyen mély találkozást jelöl, nemcsak más emberekkel, hanem Istennel. Fontos jelentősége van a közösség eszméje és valósága közötti különbségtétel kísérletében a kereszténységnek, mely sokak szerint a közösség igazi paradigmája. „A Biblia a közösségfejlesztés egyfajta története. Számba veszi a kudarcokat és profetikusan rámutat azokra a tényezőkre, amelyek hozzájárulnak a jó kapcsolatokhoz; keresi az örökkévalóságot.” (Plant 1974).

Szép, okos és hasznos(?) gondolatok. Bár talán kicsit túl definitívek. Ilyenkor pedig óhatatlanul is felmerül a kérdés: „van-e közük a való élethez?” –a Valósághoz. Mitől függ ez? Elég, ha csak vágyunk rá, (amúgy: vágyunk-e rá?), vagy teszünk is érte? Eleget?

A krisztinai hívők bővebb csoportja, azaz jelen sorok olvasói és írója, és mind – akik esetenként, gyakran vagy mindig – jelen vagyunk a vasárnapi miséken és egyéb programokon… közösséget alkotunk-e?

Azt gondolom, hogy igen.

Még nem bivalyerős, de tempósan épülő közösséget. Ma még persze inkább csak laza közösséget, amely időnként látványos egységet és aktivitást mutat, néha pedig Csipkerózsika-szerű álomba zuhan. Néha meghatóan erős, néha pedig dermesztően hiányos.

„…egy élő közösségben a plébánia is a mindennapi élet része, közös programjaink helyszíne” – írtam legutóbb a plébániaépület belső megújulása kapcsán. Azóta a plébániaépület jónéhány eseménynek adott helyszínt, sűrűsödő programjain egyre többen (de persze még sokáig bővíthetően: azaz messze nem elegen) vesznek részt. Épül, épülhet a közösség. De egy közösség sem tud automatikusan épülni.

A közösség jellemzője a sok-sok együtt töltött idő is, az együtt megélt élmények. Az együtt megélt események, ahol nem csak fogyasztóként, hanem tevékeny résztvevőként vagyunk, lehetünk jelen. Ahol aktívan tehetünk is valamit a „sikerért”. Épp most nem időszerű, de ilyen volt például az úrnapi körmenet. Faluhelyen a mai napig bokáig virágsziromban lépdel a monstranciát hordozó atya. Virágszirom szőnyegen fogadja az Urat, ahol minden egyes szirom a közösség valamely tagjának (saját) kertjéből, virágjából-virágjáról származik. Onnan hozták, szedték, terítették. Nálunk is készülnek szépen díszített oltárok (négy darab), de nem merném állítani, hogy a közösség minden tagja sajátjának tudná tekinteni. Néhányan áldoznak csak időt, kicsit többen inkább pénzt. És még többen leginkább csak fogyasztók.

A város közepén persze nem lehet mindenkinek saját kertje. Ám saját virága bárkinek lehet. És ideje is mindenkinek van. A kérdés csak az: mit s mennyit „dobunk a közösbe”: szánunk a közösségre. Közvetve: mennyit szánunk az Úrnak? Hisz az együttes munkával is a közösséget építjük, az Úr szőlőjében dolgozunk. Itt is érvényesül a „szegény asszony két fillérje” elve és igazsága: az ér többet, az ér valamit az Úr

szemében, aki magához mérten a többet (még ha nem is mindenét) adja. Időt, pénzt, energiát. A példabeszédben a gazdag a feleslegéből adott. A könnyebb utat választotta. Nálunk ez úgy működik, hogy én bedobok a perselybe, ti meg oldjátok meg a díszítést, a körmenetet. Kár.

Mennyivel szebb lehetne, ha mindenki(!) szívvel-lélekkel, aggódva-izgatottan lesné: mennyire szépet csináltUNK, mennyire sokan vagyUNK, milyen sokat hoztUNK. Mi. Együtt. Mindannyian.

Közösségben lenni jó. Közösséggé válni picit nehéz. Melós feladat. De nekünk lassan-lassan sikerülni fog. Az Úrért dolgozunk, ezért sikerülni kell. Ebben bízik:

Tibély András

Kisebb megújulások

A nyár folyamán a plébániaépület felújítása mellett a templom melletti parkolóban is komoly munkálatoknak lehettünk tanúi. A templomi csapadék- és szennyvíz elvezető csatornát kellett javítani. Pontosabban a parkoló alatti csővezetékek, tisztító és forduló aknák teljes cseréjére vált szükségessé. Ehhez fel kellett bontani a parkoló keramit burkolatát is.

A sekrestye bejáratától a templom Krisztina körúti sarkánál elforduló, a körúttal párhuzamosan haladó csatornavezetékbe a közműcsatlakozás előtt, az iskola épületéből is betorkollik egy csapadékvíz elvezető cső, melynek cseréjét szintén ekkor végezték. Ezzel a munkával mintegy tízéves felújítási folyamat végére tettünk pontot. Az elmúlt években több javítási munka is történt a templom tetőszerkezetével, ereszeivel és kiszárításával kapcsolatban. Örülünk, hogy ezzel a munkával remélhetőleg egy időre megoldottuk az esővíz elvezetését.

A templom épületén is történt egy kisebb kaliberű beavatkozás. Július végén vakolatdarabok estek le a templom homlokzatáról a Krisztina körúti járdára. Darus kocsi segítségére is szükség volt a veszélytelenítéshez, amit végül Czigler Ágoston munkatársai végeztek el. Köszönjük nekik az alapos és lelkiismeretes munkát! A templom homlokzatán látható, újabb vakolathiányok a veszélymentesítés következményei. Reméljük, hogy a maga idejében alkalmunk lesz a hiányok pótlására és festésére is.

Morandini Kristóf
világi elnök

Ez történt a plébánián

Múlt számunkban már hírt adtunk róla, hogy belülről megújult plébániánk. Az épületet július 23-án szombaton áldotta meg József atya, előtte Hild Csorba Bernadett, a kivitelezés plébániai szakmai felügyelője szólt pár szóban az egybegyűltekhez. József atya emléklapokat adott át mindazoknak, akik tevőlegesen vagy anyagiakkal hozzájárultak az eddigi megújuláshoz. Köszönjük mindenkinek a nagylelkűséget!

Augusztus 5-i búcsúünnepünket követően már megszépült, megújult környezetben gyűlhettek össze az espereskerületi atyák a szokásos szentmise utáni agapéra.

A plébánia adott otthont több, az Ars Sacra fesztiválhoz kapcsolódó eseménynek. Hild Csorba Bernadett képeiből Útjelző(k) címmel nyílt kiállítás. „Végtelen hála van a szívemben, hogy megtapasztalhattam az Úristen érintését. Szeretném, ha az Ő kegyelméből akvarelljeim másokat is elindítanának és megerősítenének ezen az úton a végső cél felé” – írta a kiállítás ajánlójában az alkotó.

Hild Csorba Bernadett a plébániánk épületében vezetést is tartott szeptember 17-én és 24-én.

A templomban szeptember 17-én este szkólánk matutinumot vezetett, szeptember 24-én este Sztahura Ágnes Angelika orgonakoncertjére került sor. Az orgonaművész, egyházzenész, hittanár, a Szociális Missziótársulat novíciája előadásában Johann Sebastian Bach és Liszt Ferenc művei csendültek fel. Köztük a legismertebbek: Bach d-moll toccata és fúgája, és Liszt B-A-C-H prelúdium és fúgája.

A Krisztinavárosi esték sora is újraindult, nagyon is aktuális témával: Grabner Péter, a Magyar Máltai Szeretetszolgálat Felzárkózó Települések programjának tanácsadója tartott előadást *Energiaválság – A tökéletes vihar* címmel.

Ez a vihar sajnos mindannyiunkat, így a plébániaközösségünket is fenyegeti, még a szakemberek sem tudják felmérni, milyen formában. Reményeink szerint a plébánia külső megújulását nem veszélyezteti túlzottan, de sajnos a szomszédunkban zajló háború gazdasági következményei miatt az anyagárak jelentősen megemelkedtek. Ezúton is hálásan köszönjük azoknak, akik a jócskán megemelkedő megélhetési költségek dacára a plébánia további megújulásához hozzá tudnak járulni.

A.Sz.–Cs.J.

Menza

Tanévnyitó beszéd a Szent Gellért-iskolában

Egész kompánia verődött össze a négyszögletű kerek erdő tisztásán. Nagy volt a heherészés és a hahorászás a kidőlt fa körül.

– Kár, hogy nem hoztam uzsonnát – sopánkodott éppen Bruckner Szigfrid, a kiérdemesült cirkuszi oroszlán –, azt hittem, ma csak évnyitó lesz.

– Szerintem ki fogod bírni így is – vélekedett Aromo, a fékezhetetlen agyvelejű nyúl –, egy kis éhezés jótékony hatással van a jellemre, acélosabbá teszi a testet, nemesíti a lelket.

A többiek elhallgattak, kicsit furcsán néztek rá. Aromo ugyanis teli szájjal beszélt, ahogy épp egy káposzta torzsáját rágcsálta.

– Szerintem meg, éppenséggel, megkínálhatnád Bruckner Szigfridet – javasolta Szörnyeteg Lajos –, szemmel láthatóan éhes.

– Köszönöm, inkább ne – nyögött szomorúan a káposzta torzsájára nézve Bruckner Szigfrid. – Szörnyű lenne, ha például a menzán is ezt kínálnák.

– Lehetne rosszabb is a helyzet – kapcsolódott a beszélgetésbe Ló Szerafin –, szerintem örülj, ha káposztát kapsz. Mert mi lenne, ha mondjuk még zabkása sem lenne? Vagy tudod mit? Ha egyáltalán nem is lenne menza!

– Az tényleg rémes lenne, nem is tudom, akkor minek járnék iskolába – vallotta meg Bruckner Szigfrid.

– Azért lehetne még rémesebb is – tűnődött el Vacskamati, miközben a kora reggeli szellőben fázósan magára igazította kötött szvetterét. – Mi lenne, ha nemcsak menza, de például fűtés sem lenne? Mondjuk, egész télen! Teszem azt, gáz sem lenne, amivel a kazánt fűtik.

– Vagy nem lenne áram! – tódította Nagy Zoárd, a lépkedő fenyőfa, aki eddig hallgatott, de most ő is belelendült –, ott állna szomorúan a sok villanypózna, de mindhiába, mert a vezetékeikben nem lenne áram! Mi meg ott kuksolnánk egész nap a félhomályban.

– Na, akkor aztán az okostáblát sem lehetne bekapcsolni – jegyezte meg Aromo kissé tudálékosan.

Ezektől a gondolatoktól elcsöndesedett a társaság. Lógó orral néztek maguk elé.

– Úgy érted, még a sportpályán sem lenne világítás? Akkor aztán tényleg semmi értelme nem lenne az iskolának – vélekedett Ló Szerafin.

– Dömdödöm – szólalt meg ekkor Dömdödöm, aki szokásához híven eddig csak hallgatott.

Ezen mindannyian elgondolkoztak. Hogy valóban, menza nélkül, fűtés nélkül, világítás nélkül, vajon mi értelme lenne az iskolának.

– Dömdödöm – mondta egy kis szünet után ismét Dömdödöm.

– Dömdödömnek igaza van – jelentette ki Ló Szerafin –, ha meg van fűtés is, meg világítás is, meg menza is, akkor meg minek maga az iskola?

Senki sem válaszolt, ezen még sokkal jobban elgondolkodtak.

– Na, a nagyszerű hangulatra való tekintettel, kinek van még valami jó rémes ötlete? – kérdezte Mikkamakka, aki most érkezhetett, de eszerint egy ideje már hallgatta a társalgást. – Mondjuk… nem lenne igazgató?

– Az azért nem lenne akkora tragédia – jegyezte meg epésen Vacskamati.

– Bátorkodom megkérdezni – szólt közbe Szörnyeteg Lajos –, de akkor mégis, ki mondaná a beszédeket? Talán te szeretnél évnyitó beszédet tartani?

– Minek az? – lázadozott Vacskamati. – Az évnyitó beszédek szörnyen unalmasak.

– És szörnyen hosszúak – tódította Bruckner Szigfrid. – Emlékszem, egyszer olyan hosszú volt, hogy majdnem lekéstük az ebédet.

– Na jó, akkor ki tud valami még szörnyűbbet elképzelni? – kérdezte Mikkamakka.

Mindenki lázasan gondolkodott. Ha van fűtés, világítás meg menza, meg esetleg igazgató, akkor vajon mi hiányozna az iskolából?

– Mi lenne, ha tanítás sem lenne? Mondjuk valami nyavalya miatt sokan betegek lennének egyszerre, és bezárnák az iskolát… – eresztette szabadjára fantáziáját Aromo, a fékezhetetlen agyvelejű nyúl.

Erre megint nagy csönd lett. Próbálták elképzelni ezt a lehetetlennek tűnő felvetést.

– Dömdödöm – szólalt meg egy idő után Dömdödöm.

– Dömdödömnek megint igaza van – jegyezte meg Szörnyeteg Lajos. – Akkor aztán mi sem találkoznánk.

Erre megint csönd lett. Jó nagy.

– Én tudok még ennél is rémesebbet – vette vissza a szót Mikkamakka. – Mi lenne, ha nem zárna be az iskola, lenne fűtés meg világítás, meg tanítás, Bruckner Szigfrid kedvéért még menza is, és mi is találkoznánk, de minek…

– Hogy érted, hogy de minek? – érdeklődött Nagy Zoárd.

– Hát úgy, hogy találkoznánk, de minek, mert például mindenki folyton csak veszekedne a másikkal – magyarázta Vacskamati. – És, teszem azt, még a tanárok is mindig csak undokak lennének.

– Te nyertél – mondta halkan Szörnyeteg Lajos –, ennél borzalmasabbat tényleg nehéz elképzelni.

– El kell ismernem, ez még annál is rosszabb lenne, mint ha bezárna a menza – állapította meg Bruckner Szigfrid.

Egyetértően hallgatott mindenki. Üldöngéltek a kidőlt fatörzsön meg a fűben, próbálták elképzelni, milyen lenne. A fiúk folyton verekednének, a lányok folyton veszekednének, a tanárok meg undokak lennének.

– Hát nekem ahhoz sem lenne kedvem, hogy betegyem a lábam az iskolába – vallotta be Nagy Zoárd, a lépkedő fenyőfa, – akkor már szívesebben járnék faiskolába.

Elcsendesedett a kompánia, a jókedv is megfogyatkozott.

Ezúttal is Dömdödöm törte meg a csöndet:

– Dömdödöm.

Aztán határozottabban is megismételte:

– Dömdödöm – és föltápászkodva elindult az ösvényen az iskola felé.

– Dömdödömnek igaza van, sietnünk kell, hogy mi legyünk az elsők – mondta Aromo. – Ha ugyanis mi vagyunk az elsők, és nagyon-nagyon kedvesen fogadunk mindenkit, akkor utána majd mások is kedvesek lesznek az utánuk érkezőkkel.

– És akkor mindenki örül a másiknak, és senki nem akar majd veszekedni meg verekedni – tette hozzá Vacskamati.

– És talán még a tanárok is kedvesek lesznek! – pattant föl a helyéről Ló Szerafin.

– És talán az igazgató sem fog hosszú, unalmas beszédeket mondani – zárta le Mikkamakka, de ezt a többiek már nem hallották, Mikkamakka is csak a hátukat láthatta már.

Mire az iskolához értek, egymás hátát csapdosva, heherészve és hahorászva zúdult be a kapun az egész kompánia.

Amennyiben más sem kíván tanévnyitó beszédet tartani, a 2022/23-as tanévet – az elhangzottak szellemében – ezennel megnyitom!

Nyáry Zsigmond
igazgató

Népszámlálás kezdődik
Valljuk meg, hogy katolikusok vagyunk!

2022. október 1. és november 28. között népszámlálás lesz Magyarországon. A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia (MKPK) arra buzdít minden magyar katolikust, hogy bátran vállalja vallási hovatartozását.

A népszámlálás nagyon fontos esemény nemcsak Magyarország, de a magyar katolikusok számára is.

A népszámlálás első szakasza október 1–16. között zajlik, amikor minden Magyarországon élő személy online töltheti ki a népszámlálási kérdőívet. Aki nem él ezzel a lehetőséggel, azt október 17. és november 20. között személyesen keresik fel a számlálóbiztosok. November 21–28. között pedig a települési jegyzőknél lesz pótösszeírási időszak azoknak, akik bármilyen okból korábban kimaradtak.

Az MKPK kampányának célja, hogy minden magyar katolikust arra buzdítson, bátran vallja meg vallási hovatartozását és felelősségének teljes tudatában adjon választ a népszámlálás vonatkozó kérdésére.

A népszámlálás 14. kérdése így hangzik: „Mi a vallása, felekezete?” A választ minden esetben csak digitális formában (a számlálóbiztosok, illetve a jegyzők is digitálisan, tableten töltik ki a kérdőívet), begépelés útján lehet megadni.

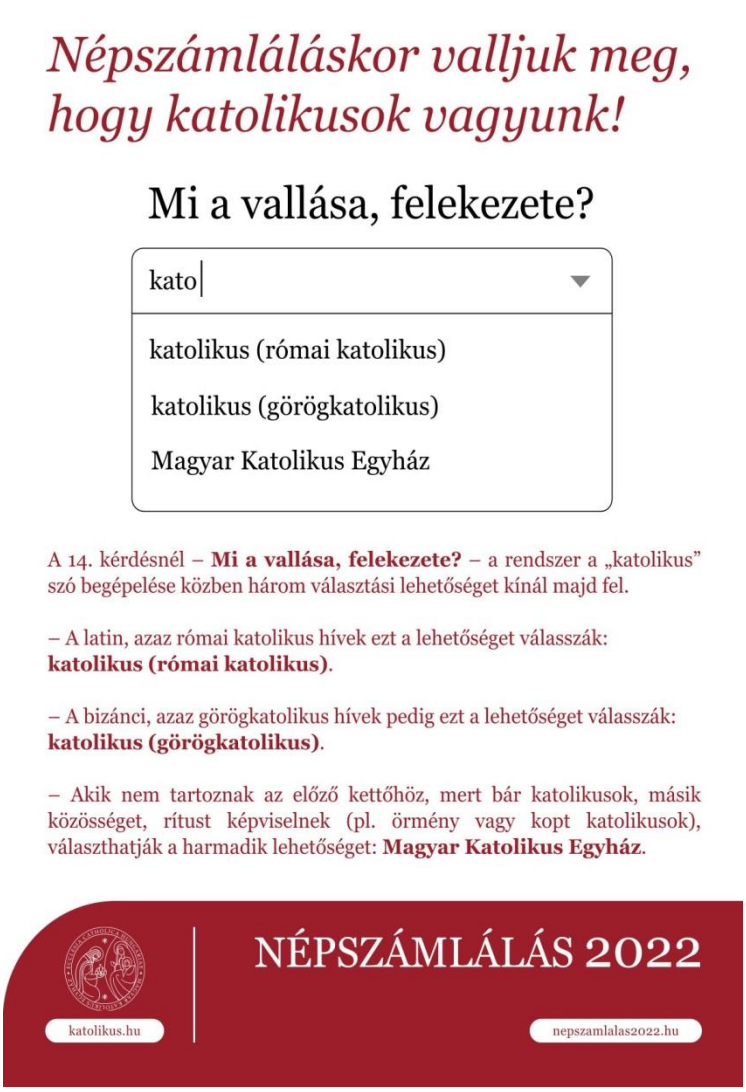

A rendszer a „katolikus” szó begépelése közben három választási lehetőséget kínál majd fel:

– a latin, azaz a római katolikus hívek ezt a lehetőséget válasszák:
katolikus (római katolikus)

– a bizánci, azaz görögkatolikus hívek pedig ezt a lehetőséget válasszák:
katolikus (görögkatolikus)

– akik az előző kettőhöz nem tartoznak, mert bár katolikusok, de egy másik közösséget, rítust képviselnek (pl. örmény vagy kopt katolikusok), választhatják a harmadik lehetőséget: Magyar Katolikus Egyház.

A kérdésre nem kötelező válaszolni, azonban a vallási hovatartozás identitásunk részét képezi.

A püspöki konferencia arra buzdít mindenkit, hogy a teljesen anonim – a KSH a nevet és a megadott válaszokat informatikailag külön kezeli – népszámlálás alkalmával bátran vallja meg hitét, Krisztushoz és az ő Egyházához tartozását.

Gólyahírek

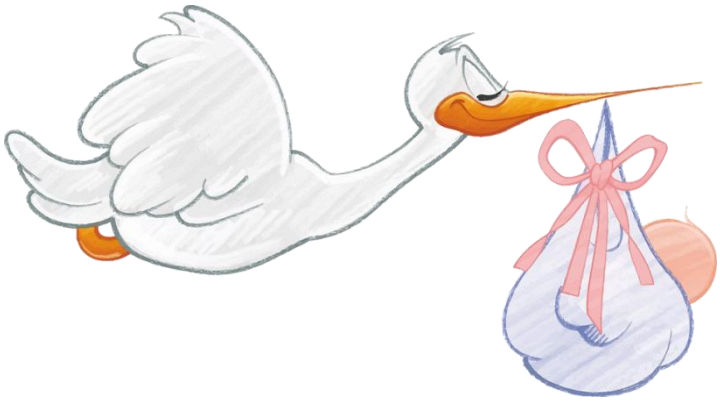

Szülei nagy örömére idén nyáron, július 12-én született meg Klicsuné Czeizing Ditta és Klicsu János első gyermeke, Máté János.

Gyarmati-Mátyásföldi Fanni és Gyarmati Zoltán kislánya pár nappal később érkezett; Lelle július 14-én látta meg a napvilágot.

Szeptember 17-én megszületett Tibély Marci és Detti első gyermeke: Máté Kristóf. A jövendő kiscserkész némi hajjal rendelkezik és „nagyon tud szuszogni”.

Szeretnénk továbbra is közkinccsé tenni a gólyahíreket; kérjük, hogy jelezzétek, ha bővül krisztinás családunk!

Szelényi Márta

*

Imádkozzunk hazánk, Európa és a világ békéjéért!

Október 8-án, Magyarok Nagyasszonya ünnepén 18.30-tól az Emmánuel Közösség, a Szeretetláng Mozgalom, a Szociális Testvérek Társasága, valamint több más egyházi közösség gyertyás rózsafüzér-körmenetre hívja mindazokat, akik szívükben hordozzák hazánk, Európa és a világ békéjét és védelmét. A körmenetet Erdő Péter bíboros vezeti a budai várban, aki az imádság végén megáldja a Halászbástyáról Budapestet és Magyarországot.

A szervezők kérik, hogy a résztvevők hozzanak magukkal mécsest vagy gyertyát, s ébresszék fel lelkükben a Szent Szűz védelmébe vetett bizalmat, mely megerősíti bennük a régi magyar mondás igazságát: Minél sötétebb az éjszaka, annál fényesebbek a csillagok.

Kiadó: Budapest-Krisztinavárosi Havas Boldogasszony Plébánia 1016 Budapest, Mészáros u. 1.
Tel.: +36/1/3564388, mobil: +36/20/3420697, www.krisztinatemplom.hu, www.facebook.com/havasboldogasszony
Szentmisék: K–Sze: 8.00; Cs–Szo: 18.00; vasárnap: 9.00, 11.00, 18.00
adventben, november 28-tól december 23-ig: H–P: 6.30 ;szombat: 18.00; vasárnap: 9.00, 11.00, 18.00
Irodai nyitvatartás: K–Sze: 10–12, Cs–P: 15–17
Számlaszám: CIB Bank 10700419-65647879-51100005
Felelős kiadó: Tampu-Ababei József plébános Főszerkesztő: Agonás Szonja
A következő lapszám a 2022 karácsonyára jelenik meg.